

на утрото, а — луко отрафени.
Не гучулигата над нас сега
развива в небесата песента си! —
как биа жила аз да остана тук! —
О, свет, га! Чош Жумица иска! —
Каме, душа, денят не е кестяни?

Жумица. —

Не, не, настоти! Прозвай, баяй, берзай!
Туй дрезгавият нас на гучулига
и пийнуре неблаговзвучни песни!
А казват, сладкопойна не била!
Не е, чош песента и не раздвела!
На грабата оште тие е взела —
поне да бе и взела и гласа!
Презродките развешта моя глас,
дена себурда, става свет за нас. —
О, тие треба да се раздвем!

Ромео. —

Не свезиша, пред мек е мрак и дим!
Виза Доиката в стаята. /

Доиката. —

О, Жумица!

Жумица. —

Но какво?

Доиката. —

Триштира
тук каика ви. Внимавайте, че стина.
/ Жумица. /

Жумица. —

Сега, прозорецо, пушти денер
да визе и — да отири животот.